

kolen koesterend door 't glanzend gewreven fornuis.

Valle en Omeer stonden er omtrent, hielden hun handen gestrekt er boven; het flakkerend vlammetje van de keersepanne gooide dansende schaduwen over de wanden van 't kamerke.

Ze keken naar elkaar. Valle zag bleek, heur oogen lagen diep gezonken in de donkere kassen, maar ze glansden van koortsende verwachting; Omeer, die telkenmale nog rilde, wreef zijn koude neuze, zei nochtans bibberend:

„'n Kieken, moedere en esp en 'n schunne „fielee en petattefriet.... enne....”

„Enne koekskes,” zei Valle „en peteetjes..”

„En fleskes bier”, voltooide Omeer, „Ah,” „Perdanske za smulle, jong.... en ik euk!”

Valle lachte vreugdig.

„Joa-et gij euk.... Kapoen, die ge zijt!” En dan na een oogenblik van strakke peizing, vervolgde ze: „Moar de leste dag.... „de leste dag van d'r leven in ons huizeke... „da mot euk 'n schunnen dag zijn, Omeer.... „ne schunnen dag veur ons.... en veur „Perdanske....”

Toenzag Omeer dat zijn moederschreeuwde, droppels blonken in heur oogen en langsij van heur magere wangen.

Hij trad ineens van de kachel weg, ging naar 't venster en miek de luiken los; stiet ze open.

't Had gevoren; de ijsblommen stonden in witte pluimen op het glas; daar doorheen drong het blauw kille licht van den wintermorgen.

Binst Valle weer moeizaam rondkroop in 't kamerke en alles zoo liet glimmen, dat er bleeke sterrekes ketsten van de tafel en stoelepooten, had Omeer de ketel gevuld en op de kachel te koken gezet; wat later voegde hij pee en koffie met wisse scheppen in een kasserol, begoot het met 't heete water en zette de scheel erop.

Het geurde schielijk opwekkend en Valle die 't rap in de neuze kreeg, hield een stuitje

op met werken en zorgde voor 't schenken.

Ze aten er, staande, brood bij, met een likske reuzel besmeurd, dat glazig gestold was in 't geborsten kommetje.

„Azeu moedere,” zei Omeer, „ge goat gij „mee gerij noar de stoatie: das treffelik.” Valle knikte, vermummelde 't droge brood in den ouden ingevallen mond.

„Joa-et” zei ze dan, „mee 't gerij van Cyriel.”

„Das 'n goe gedacht van um”, zei Omeer begeerig de heete koffie slurpend uit de groote kom, „k geleuf ik wie, da Perdanske Cyriel vroeger gerne zag.

„O.... toet, ze wazze goeie kameroads”, zei Valle, „moar Perdanske was nie veur „mee jonges te leupe.... nooit gewist.... „moar 't is pertan braof van Cyriel, dat 'm „'t gerij stuurt.... ik kost ik anders zeu „wijd nie leupe.... en 't is natuurlik euk „.... alla.... veur den eerbied zeu gezeid,.. „da Perdanske nou maseurken is.”

„Maseurken Buonavontura.... 'n oar- „dige noam.... ze verzinnen toch wà...!” zei Omeer met een grijns en dan, met een haastige terugkeer naar 't ieverig werken.

„Alla moedere, 't is bekans negene, 't „gerij goat seffens d'r zijn.... trek ou goeie „kleeren 'an, binst dagge vort zijt zorg ik „veur 't eten en 'k zal ik euk nog ne keer „de lochtinge oproakele, zulle.”

Valle knikte.

„Joa-et, me jong, dat 's goe....,” zei ze.

Omeer trad door de achterdeur naar buiten, waar 't kleine hofje lag, dat Perdanske vroeger beplante met stoffelieren en rozelaars en waar een nagelboom in vroege lentedagen zijn parse trossen liet geuren.

't Was verwaarloosd.

Valle en Omeer hadden geen tijd om blommekes te kweken, maar Perdanske zou toch zeker geern zien, dat het nog zoc-wat gebleven was lijk vroeger.

Omeer sloeg de armen fel tegen de kou en begon met de rijf te krauwen over den stijf bevrozen grond.